

**შედარება – როგორც მხატვრულ-სტილისტიკური
მახასიათებელი შ. ნიშნიანძის პოეზიაში**

დიდ ქართველ პოეტს, – შოთა ნიშნიანძეს საოცარი შთაგონებით შეუძლია მოვლენების, გრძნობებისა თუ სილამაზის წარმოსახვა, შესაბამისად, მისი პოეზია უხვადაა გაჯერებული ორიგინალური, მხოლოდ მისთვის დამახასიათებელი მხატვრული სახეებითა და სიმბოლოებით – და მაინც, განუმეორებელია შოთა ნიშნიანძისეული შედარება. პოეტი ღვთისმშობელს შესთხოვს, ღვთიურ კალთაში ჩაისვას **კრავივით** უცოდველი საქართველო, პოეტი უზადლო პატრიოტია (შესადარებელი ობიექტი კრავია):

„ო, ღვთისმშობელო, შენ ჩაისვი ღვთიურ კალთაში
ჩვენი პატარა საქართველო შემკრთალ კრავივით...“
[ნიშნიანძე 2013: 233]

შოთა ნიშნიანძემ ტივზე ჩამომჯდარ მთრთოლვარე **ჩიტსაც** შეადარა თავისი „ერთი მუჭა“ მამული (შესადარებელი ობიექტი ჩიტია):

„ცოტა ვიყავით და ყველა ჯუჯა,
მეხობებები გარდასულ დროთა,
ხოლო მამული, სულ ერთი მუჭა,
ტივზე ჩამომჯდარ ჩიტვივით თრთოდა“.

[იქვე: 317]

პოეტს თავისი თავი წიქარად ჰყავს წარმოდგენილი, რომელსაც ბევრჯერ უტირია თავისი ზნეკეთილიანი სამშობლოსათვის და ქვეყნის ტკივილი, ჭირი **ქვამარილივით** აულოკავს (შესადარებელი ობიექტი ხარია, ქვამარილია):

„...და თუ გქონია რამე ტკივილი
ან რამე ჭირი ზნეკეთილიანს, –
ამილოკია ქვამარილივით
და ხარის ცრემლით დამიტირია...“

[იქვე: 86]

ნიშნიანიძის **ხარი** ლექსში წარმართული ტოტემი კი არა, ცრემლისუნარიანი არსებაა. მშობლიური ქვეყნისათვის **ხარივით** ბევრისშემძლეობა მიზნად დაუსახავს პოეტს (შესადარებელი ობიექტი ხარია): „ჩემი პატარა ქვეყნისთვის მეც შევძლო ხარისოდენა“, ან კიდევ: „ნეტავი, ღმერთო, მეც მომცა ჯანი და მადა ხარისა, სიტყვა – ხარივით გამწევი მამულის გასახარისად...“ (შესადარებელი ობიექტი ხარია) [იქვე: 7].

„გადარეული“ ხასხასა „ბალახის“ სილამაზით მოხიბლული პოეტი მზად არის, მიწაზე დამხოვილმა **ხარივით** იბღავლოს (შესადარებელი ობიექტი ხარია):

„ისე ხასხასებს ეს ხელუხლები,
გადარეული ბალახი ღორთქო,
ლამის დავემხო მიწას მუხლებით,
ნიშა ხარივით ბღავილი მოვრთო“.

[იქვე: 188]

პოეტს ხიბლავს **კვიცივით** ლამაზი კოლხეთი, აფხაზეთი, ჭანეთი, ლაზიკა (შესადარებელი ობიექტი კვიცია):

„ჰე კოლხეთო, აფხაზეთო, ჭანეთო და ლაზიკავ,
თვინიერიც, აყლაყუდაც, კვიცივით ლამაზი ხართ“.

[იქვე: 243]

შემოქმედს გულს უსერავს **კვიცივით** აჩეხილი კოლხიდა (შესადარებელი ობიექტი კვიცია), **ხარივით** ყელგამოდარული პონტო (შესადარებელი ობიექტი ყელგამოდარული ხარია), **ნახირივით** მლოღნელი კვამლი (შესადარებელი ობიექტი ნახირია):

„კვიცივით აჩეხეს ლამაზი კოლხიდა,
ხარივით გამოლადრეს პონტო...
კვამლი ნახირივით ღოღნიდა
ისრებით დაცხაულ ფოთოლს...“

[იქვე: 204]

დიოსკურია **„ზღაპრული ხომალდია“** შოთა ნიშნიანიძისათვის (შესადარებელი ობიექტია ზღაპრული ხომალდი):

„...ეს დამარხული ჩვენი ტანი,
ჩვენი სულია, –

ამოდის ზღაპრულ ხომალდით
დიოსკურია!“

[იქვე: 11]

მონღოლთა შემოსევით აწიოკებული ქართლი აჩეხილ **ვენახი-
ვით** ტირის და იმედად სიზმრადნახული ვაზი დაუსახავს (შესადარ-
ებელი ობიექტი ვენახია):

„ტირის აჩეხილ ვენახივით
„ქართლის ცხოვრება“
და სიზმრად ხედავს უთვალავ ვაზებს...“

[იქვე: 25]

მთას შეხიზნულ, გასუსულ საქართველოში კი მღვიმე **ავაზას
თვალეზივით** ანათებს (შესადარებელი ობიექტი ავაზას თვალეზია):

„ღამით ავაზას თვალეზივით
ანათებს მღვიმე –
გასუსულია საქართველო
მთას შეხიზნული...“

[იქვე: 25]

ერთ-ერთ ლექსში მკითხველის თვალწინ წარმოჩნდება სამეგრ-
ელოდან მომავალი – ცოტნეს რაშზე ამხედრებული აჩრდილი, სა-
უკუნის შფოთი კი **ცხენის ფაფარივით** აწეწილა (შესადარებელი
ობიექტი ცხენის ფაფარია):

„...ვხედავ სამეგრელოდან ამხედრებულ აჩრდილს,
მოჭენაობს,
მოგელავს,
თოხარიკით...
ჩორთით...
ფაფარივით აწეწილა საუკუნის შფოთი...“

[იქვე: 32]

ბროწეულისა და კვიცის სილამაზე რაღაც საოცარი, ყოვლად-
წარმოდგენელი შთაბეჭდილებაა პოეტისათვის – „რიონისპირ
გამოსულ“ ბროწეულის ხეს **კვიცს** ადარებს შემოქმედი, მათი სიმშვე-

ნიერე კი პოეზიასთანაა გაიგივებული – „ბროწეულის ბრიალი“ და „კვიცის ჭიხვინი“ ბედისწერაა მისთვის – პოეზიასავით (შესადარებელი ობიექტი კვიცია):

„რიონისპირ გამოსული კვიცივით ბროწეული,
ჭიხვინებს და ყელს იღერებს ყვავილის ფაფრიანი,
პოეზიაც ჩემთვის არის ბედისწერა წყეული,
ურა კვიცის ჭიხვინი და ბროწეულის ბრიალი“.

[იქვე: 475]

ნიშნინიძისათვის წინაპრის იარად ქცეულა თავისი „ვეფხის-პერანგა სტრიქონი“, რომელიც ბრიალაა **ხოხბის ყელივით** (შესადარებელი ობიექტი ხოხბის ყელია):

„სტრიქონი ვეფხისპერანგა,
ხოხბის ყელივით ბრიალა,
ჩემი დიდების მანდილი,
ჩემი წინაპრის იარა...“

[იქვე: 161]

აპრილი ფეხშიშველ სოფლელ **გოგოსთანაა** შედარებული, რომლის ნატერფალებშიც სოკო ამოდის (შესადარებელი ობიექტი სოფლელი გოგოა):

„ორლობებში
გუბე-გუბე რომ მოტყაპუნებს,
ვით ფეხშიშველი სოფლელი გოგო...
ნატერფალებზე რომ ამოსდის სოკო –
ეს აპრილია
ალუბლების რძისფერ კაბაში...“

[იქვე: 152]

განსაკუთრებული სიფაქიზითა და სილამაზით აღწერს შოთა ნიშნინიძე წელიწადის დროებს – **კურდღელივით** ყურები აქვს მიწას, „სოკოების“ დაცქვეტილი „ყურებით“ კი გაზაფხულის დადგომას, ველ-მინდვრების აყვავებას ამცნობს მკითხველს (შესადარებელი ობიექტი კურდღელია):

„მიწამ ცქვიტა კურდღლურად
სოკოების ყურები.

გუგუ-გუგუ გუგულო,
წყაროების ლიკლიკო...“

[იქვე: 463]

პოეტი ფუძის ანგელოსს შესთხოვს, არ განაცდევინოს შიში და არც თავისი სიამაყე ათელინოს ვინმეს, შიში კი კედელსმინაყულ **მარილთანაა** შედარებული:

„არვის ათელინო
ჩემი სიამაყე,
შიში მარილივით
კედელს მიანაყე“.

[იქვე: 136]

მამლის ბიბილოსავით „პარპალა სოკო“ აპრილს მზვერავად გამოუშვია. ლექსის ეს მონაკვეთი გაჯერებულია პოეტური სამკაულებით და მკითხველსაც განსხვავებული განცდით ადაქმევინებს გაზაფხულის დადგომას (შესადარებელი ობიექტი მამლის ბიბილოა):

„როგორც ბიბილო მამლისა,
სოკო პარპალებს ალისფრად,
პატარა სოკო მზვერავად
გამოუშვია აპრილსა“.

[იქვე: 119]

ახარებს პოეტს ვაშლისა და ბიის ბრიალი, თუმცა აპრილი სწრაფია და ცელქი **ხბოსავით** მიხტის (აქ შესადარებელი ობიექტი ცელქი ხბოა):

„აპრილი ცელქი
ხბოსავით მიხტის
და ჭალა მიაქვს
სულ რია-რია...
შევხარი ვაშლის
და ბიის ბრიალს...“

[იქვე: 164]

გოგო ფეხმძიმე გაზაფხულს შეადარა ავტორმა – გაზაფხულს, რომელიც ეს-ეს არის გადავა შემოდგომაში (შესადარებელი ობიექტი გოგოა):

„გოგო რომ მიდის –
ეს ფეხმძიმე გაზაფხულია,
გაზაფხულია,
გადასული შემოდგომაში“.

[იქვე: 247]

წყალში „ფოთოლთა არქივი“ ზღაპრულ ფერებად იმსხვრევა, ზაფხული კი ფრთებმოტეხილ **ფარშავანგივით** „დაკიდულა ტბაში“ (შესადარებელი ობიექტი ფარშავანგია):

„ქვევით ტბაა თუ
ფოთლის არქივი? –
წყალში იმსხვრევა ფერი ზღაპრული
და ფრთებმოტეხილ ფარშავანგივით
ჩაკიდულია ტბაში ზაფხული...“

[იქვე: 167]

ზაფხულში სალუდე დუქანთან დაირის ხმაზე სიცხის აუტან-ლობა **დათვის** ძუნძულს შეადარა ავტორმა (შესადარებელი ობიექტი დათვია):

„ზაფხულში, არაგვზე, სალუდე დუქანთან,
უკრავდა დაირა და დათვი ბუქნავდა.
ფიცხოზდა, სხიოდა მზის ცხელი დაირა,
სიცხე ძუნძულეზდა სულ დათვისნაირად“.

[იქვე: 18]

ვერცხლისწყალივით გაბრწყინებულ მთვარის ფონზე სიცხიან მიწას კი **თერმომეტრივით** ამოუდეს მჩქეფარე არხი (შესადარებელი ობიექტი თერმომეტრია):

„სიცხიან მიწას ეს კამკამა, მჩქეფარე არხი
ცხელ ილღიაში ამოუდეს თერმომეტრივით“.

[იქვე: 463]

მთის გზაჯვარედინი გაშლილ **მაკრატელს** აგონებს ავტორს: „გზაში პატარა გზაჯვარედინი, ეგდო გაშლილი მაკრატელივით (შესადარებელი ობიექტი მაკრატელია), ხოლო კლდეზე დაკიდებული შუკა – **ყანწს** (შესადარებელი ობიექტი ყანწია): „კლდეზე ყანწივით ჰკიდია შუკა და ხიდისთავში ტირის არღანი...“ [იქვე: 170, 383].

ცას **ვენახივით** ბიბინი და მზეს **მაჭარივით** თქრიალი მხოლოდ მწიფობის თვეში შეუძლია (შესადარებელი ობიექტებია ვენახი და მაჭარი):

„ჩვენში, ალბათ, მწიფობაა,
ცა ბიბინებს ვენახივით,
მზე თქრიალებს მაჭარივით,
მთები ფენა-ფენა ღვივის...“

[იქვე: 155]

შემოდგომის შრომით დაღლილი ნაღვლიანი გლეხკაცი კი ხშირად, ღვინის მოწურვის შემდეგ, არღანს **ცხენივით** კაზმავს და ეკურკურება (შესადარებელი ობიექტი ცხენია):

„იმ დღეს ღვინო მოწურა,
ნაღვლიანმა გლეხკაცმა,
მერე არღანს ეკურკურა
და ცხენივით შეკაზმა...“

[იქვე: 60]

შემოდგომა უკვე სხვა – სავსებით განსხვავებულ ასოციაციებს იწვევს პოეტში და შესადარებელ ობიექტებადაც **ამირანი** და **დევია** ამორჩეული. ფეხებგამომბული შემოდგომა თელავს ხეჭეჭურებს, ეზო-ეზო დაიარება სავსე ხელადით:

„ფეხქვეშ გათელა შემოდგომამ ხეჭეჭურები,
ჩამოიარა ეზო-ეზო სავსე ხელადით,
ამირანივით მოიქნია ეს ბრგე ჭურები,
მოიქნია და დევებივით დაფლა ყელამდი“.

[იქვე: 188]

ბროწეულების, ანწლისა და ჭინჭრის სუნში, მთებს შორის, **თევზის ზურგივით** გაკიდებულა გზა (შესადარებელი ობიექტი თევზის ზურგია):

„გზა გაკიდულა მთების ჩანგალზე
უზარმაზარი თევზის ზურგით...
შუკებში ყვირის ბროწეულების,
სველი ანწლების და ჭინჭრის სუნი“.

[იქვე: 199]

დაშლილ ყორეზე გადმომდგარი **ბებერი ბია** კი წვერებცანცა-
რა **მაკე თხის ცურებს** დამსგავსებია (შესადარებელი ობიექტი მაკე
თხის ყვითელი ცურებია):

„და დაფეხვილი ბებერი ბია,
ვეებერთელა ყვითელ ცურებით,
აფორთხებულა დაშლილ ყორეზე
წვერებცანცარა მაკე თხასავით...“

[იქვე: 198]

გამორჩეულადაა შეყვარებული პოეტი მზესა და ზღვაზე. ბანა-
ობისა და ხეტიალისაგან წყურვილმოკლულს მზე **ბროწეულივით**
ჩაუწურავს ყელში (შესადარებელი ობიექტი ბროწეულია):

„ხეტიალის და ბანაობის
მოვკალ წყურვილი,
მზე ჩავიწურე ბროწეულივით...“

[იქვე: 208]

ხოლო მოოქროვილ და მოვერცხლილ ნისლში მჯდარი, ხმა-
ჩაწმენდილი მამალი **„თოხლო კვერცხივით“** ყლაპავს მზეს (შესადა-
რებელი ობიექტი „თოხლო კვერცხია“):

„ნისლი ზმორებით ადგა მიწიდან,
მოოქროვილი და მოვერცხლილი,
სარზე მამალმა ხმა ჩაიწმინდა –
მზე გადაყლაპა თოხლო კვერცხივით...“

[იქვე: 98]

ჩამავალი მზე კი – დაისი **ხოხობივით** გდია ზღვისპირას (შე-
სადარებელი ობიექტი ხოხობია):

„მზე ჩადის...
ზღვისპირ ხოხობივით გდია დაისი,
ლურჯ მინანქარზე ცეცხლოვანი ლანდი ანთია.
სანაპიროზე აღტაცების ხმები გაისმის:
– რა ლამაზია!
– რა დიაღია!“

[იქვე: 171]

ბოთლის ნატეხზე ფეხგაჭრილ მზეს ზღვა **ხავშევით** იწვევს კალთაში და თეთრპერანგა ნავით პოეტი შორდება ნაპირს, გაგრა კი ტევრში შეყუჟულ, ისრებით **დაკოდილ ხოხობს** დამსგავსებია (შესადარებელი ობიექტებია ბალლი და ხოხობი):

„მზე ფეხს გაიჭრის ბოთლის ნატეხზე
და ზღვა ბალლივით კალთაში იწვევს...
თეთრი პერანგი ჩაიცვა ნავმა
და ჩვენ თანდათან ვშორდებით ნაპირს.
ტევრში შეყუჟულ ხოხობს ჰგავს გაგრა
გზათა ისრებით დაკოდილ ხოხობს...“

[იქვე: 168]

პოეტისათვის დრო **ტყისმჭრელივით** დაიარება, რომელსაც **ხერხივით** ჰკიდია წლები მხრებზე, ტბა კი ყვავილების **ქოთანით** დევს ფანჯარაზე (შესადარებელი ობიექტებია – ქოთანი, ტყისმჭრელი, ხერხი):

„ტბა
ყვავილების ქოთანით დევს ფანჯარაზე,
გალმა ტყეს ჭრიან...
ჩვენშიაც ასე ჩამოივლის დრო ტყისმჭრელივით,
წლები ხერხივით ჰკიდია მხარზე...“

[იქვე: 364]

რატომ ვიბადებით? რატომ ვკვდებით? რა ვიქნებით სიკვდილის შემდეგ? აი, კითხვები, რომლებსაც დასვამს პოეტი და ცდილობს წუთისოფლის საიდუმლოებათა ამოხსნას. დრო კი **„კატასავით გრუტუნებს“** და ნახტომის ზომით ეპარება მას (შესადარებელი ობიექტი კატაა):

„დრო კატასავით გრუტუნებს სადღაც,
და მეპარება... და ნახტომს ზომავს.
თავზე მშობლების ყვირილი მადგას
და მოუხმობენ მშველელს და ქომავს“.

[იქვე: 371]

სიკვდილს ყნოსვაც აქვს, პოეტის აზით, მას შეუძლია **მეძებარივით** მიუახლოვდეს ადამიანს (შესადარებელი ობიექტი მეძებარი):

„თურმე სიკვდილი ყველაზე დიდი
და ჯიშინი მეძებარია...“

[იქვე: 181]

მომაკვდავი ადამიანის წვალემა სიზმარში იხილა შემოქმედმა. ის **ბოჩოლასავით** წყლიანი თვალებით – ვედრებით იყო სავსე (შესადარებელი ობიექტი ბოჩოლა):

„თითქო რაღაცას მევედრებოდი
ბოჩოლასავით წყლიან თვალებით...“

[იქვე: 213]

შაირსა და მამაპაპურ **მთვარისებრ** აფუებულ, **ლურჯაისებრ** ხვიხვინა ხინკალზე შეყვარებული პოეტი განიცდის დროის წარმავლობას, გარდასულ წლებს (შესადარებელი ობიექტებია მთვარე და ლურჯა ცხენი):

„ქალაქს ვერ გნახა ქართველმა,
ველარც არაგვზე გიხილა –
მთვარისებრ აფუებული
და ლურჯაისებრ ხვიხვინა“.

[იქვე: 299]

ადარც „ხინკალი ჭიხვინებს“ და არც „ხინკალივით შაირი“ – აცხადებს იგი.

ბედნიერება კი **თმებივით**, **ჩურჩულივით** მოგელამუნება და აცდენილი **ტყვიასავით** გაიზუზუნებს (შესადარებელი ობიექტებია – თმები, ჩურჩული, ტყვია):

„ახლოს
სულ ახლოს ჩაიქროლა ბედნიერებამ,
ახლოს
სულ ახლოს,
ზედ ყურის პირთან
მომელამუნა მაგ თმებივით,
მაგ ჩურჩულივით
და აცდენილი ტყვიასავით გაიზუზუნა...“
[იქვე: 121]

დიდებული პოეტური საღებავებითაა დახატული გამანებივრებელი სიჩუმე (შესადარებელი ობიექტებია თმები და თითები):

„...ვიღებ სიჩუმეს
შენი თმებივით,
ვიჭერ სიჩუმეს
მაგ თითებივით
ეს სიჩუმეა რომ განებივრებს,
სიჩუმე არაჩვეულებრივი“.
[იქვე: 106]

ლამაზმანთა ბანზე გადმოდგომა და ამით გამოწვეული მშვენიერება ყვავილის **ქოთანს** შეადარა ავტორმა (შესადარებელი ობიექტი ყვავილის ქოთანია):

„ბანზე გადმოდგებოდნენ
ჩვენი ლამაზმანები,
ყვავილის ქოთნებივით,
მშვენდებოდა ბანები“.

[იქვე: 195]

გიორგი ლეონიძე მისთვის მისაბაძი და სათაყვანებელია, რომელმაც ანადიმა, დააპურა, ამღერა და თავისი სტრიქონი **ყანწივით** დააჭერინა სადღევრძელს წარმოსათქმელად (შესადარებელი ობიექტი ყანწია):

„შენ მანადიმე, მამღერე,
შენ დამაპურე ყმაწვილი,
შენი სტრიქონი მეჭირა

სადღეგრძელოში ყანწივით“.

[იქვე: 161]

მეროჭიკე **ბერს** ადარებს პოეტი კონსტანტინე გამსახურდიას (შესადარებელი ობიექტი ბერია): „მოიარე საქართველო მეროჭიკე ბერივით, მოიძიე მონასტრები, ჟამით გადაბელილი...“, ხოლო თავად კონსტანტინეს ათქმევინებს:

„უთქვამს ბატონ კონსტანტინეს:

– მახვილივით აწვდილი ვარ,

ამაყი ვარ, თავი მომწონს –

აფხაზებთან გაზრდილი ვარ...“

[იქვე: 304]

„შოთა ნიშნიანიძის პოეტური სამყარო არამარტო არსებობს, იგი სილამაზის, აღფრთოვანებისა და თავყვანისცემის საგანიცაა, მისი თვალთ ხილული ქვეყანა მკითხველში სიყვარულსა და აღტაცებას ბადებს, პოეტის მხატვრული სიტყვითა და ვაჟკაცური შემართებით შეძრული მკითხველი სიხარულს გულში ვერ იტევს და თვითონაც აღაკმევს სულს და იწყება – ნათლის ციალი, აღბრწყინება და აფოფინება. ასე ეზიდება ამდღეობისკენ მკითხველს შოთა ნიშნიანიძის ჭეშმარიტი პოეზია“ – წერს ელგუჯა მალრაძე.

აბსოლუტურად გამორჩეულია მხატვრული შედარების თვალსაზრისით შ. ნიშნიანიძის პოეტური სამყარო. შესადარებელი ობიექტები ნაირგვარი და მრავალრიცხოვანია და, რაც მთავარია, არაორდინარული.

თითოეულ მათგანში გამჟღავნებულია პოეტისეული აღქმა ობიექტური სინამდვილისა: კოლხეთის სილამაზე კვიციან ასოცირდება, პოეზია – ბედისწერასთან, გზაჯვარედინი – გამლილ მაკრატელთან, საქართველო – კრავთან, ყელგამოღადრული პონტო – ხართან, მლოღნელი კვამლი – ნახირთან, ზაფხული – ფეხმოტეხილ ფარშავანგთან, მზე – თქრიალა მაჭართან, ჩამავალი მზე – ხოხობთან, ცა – ვენახთან, შუკა – დაკიდებულ ყანწთან, ყვითელი ბია – თხის ცურებთან, ტბა – ყვავილების ქოთანთან, სიკვდილი – მეძებარ ძაღლთან, დრო – კატასთან, კონსტანტინე გამსახურდია – მეროჭიკე ბერთან და ა შ.

ხარი პოეტია თავად, კვიცი – ჩვენი ბედკრული ქვეყანა, ხოლო ბროწეული – სილამაზე, აღმაფრენა და სიყვარული.

ლიტერატურა

ნიშნიანიძე 2013 – შ. ნიშნიანიძე, ჩემი რჩეული, I ტ., პოეზია, თბილისი.

Maka Labartkava

Simile as a Stylistic Device in Sh. Nishnianidze's Poetry

Summary

The paper analyzes the objective reality seen through the inimitable poetic eyes of Shota Nishnianidze. Simile as a stylistic device is distinguished in his poetry, e. g. the beauty of Colchis is associated with a foal "*ḡvicivit ačexes lamazi ḡolxida...*" (Beautiful Colchis was killed like a foal); poetry is compared to a fate "*ḡpoeziac čemtvis aris bedisčera čḡeuli*" (Poetry is a cursed fate for me); a cross-road to opened scissors "*gzaši paḡara gzažvaredini, egdo gašlili maḡračeliviḡ*" (A cross-road lay about on the road like opened scissors); Georgia to a lamb "*o, ḡvtismšobelo, šen čaisvi ḡvtiur ḡaltaši čveni paḡara sakartvelo šemḡrtal ḡravivit*" (Oh, Mary, protect our little Georgia like a feared lamb); summer to a peacock "*da prtebmotexil paršavangivit čaḡidulia ḡbaši zapxuli*" (And summer is hanged in the lake like a peacock with broken wings) etc.